

piddi tänna haanri al rohema pikkujale ärramüdud jama. Körtömil polnud mitte laebaud, et teminal kül mõnne aegsed intressid sada ollid. Se teggi temimale võrgulise römu, — waesi joditut veel lauem wölla sõlmes piddada. Aga muid wöllauslujad ja föige ennam laualupimees ollid maja müsist nöndnud.

Rasik olli sahtlae meleoga förtsi läinud. Naene, täis murret ning survastust, istus nelja väetima lapjega atua al ja nuttis. Sedda nähhed ütles veile wie aastane Willen: „Emma, kas meid niiid aetasse öue fülmia summe peale?” „Ei tea, mo laps”, öhkas emma, „sui ja pallud, kül Jummal siis meile jälle wöib soja tubba anda.” Pojule panuti läetused riisti ja ütles: „Armas Jummal, ärra lassé meid summe peale ajada, seal on wägga liilm.”

Seljammal filmapilgul tehti uks waisjel lahti, ja tappa astus temma tru ning ustav föbber — förtömitu naene. Teise laela ümmer hallates ütles ta: „Ärra ennam nutta, mo armas Anna, se wöib töif veel heals miüna, meie tru Jummal ellab veel.”

„Ei se ennam parrane”, ütles teine, „oh, luhhu pean ma nüüd lastega minnema?”

„Olle rahbul, Anna”, kostis teine, „ja jääd omma majaesse, nüana sui minna ellan; lassé se murre minnu hõlets jääda.”

„Kuidas se wöimalil ollels”, ütles Anna, „mija on al toas, ma kuulsin kolm plassu lõdama, ja see ajast on maja müsdud.”

„Kuunata”, ütles föbber, „ma tahhan sulle ööldö, tegi on sedda maja ostmud, kes teid wist mitte välja ei aja.” Sedda ööldes läks förtömitu naene toasi wöljja. Anna tahsis teado, mis naabri naeje könne onumeti tähhendaks, läks alsa tappa. Siis minnes leidis ta aga maja müjad veel toasi. Se ütles: „Laupmees Raps on teie maja ärraostmud ja

wägga lõrge hinna eest. Ta on 1200 rubla ta eest annud. Sedda head laupa füürub teite bünels kita.” Tisleri naene tänas selle teaduse eest ja läks jälle ülles omma tappa, mitmesugused mõtted läksid temma peas ümmer. Ta tunbis laupmeest Rapsi, temma ennand olli förtsi ennandaga mõnda aastat head föbrad. Römis lotus hõltas ta waimu sees siumia.

12.

Kui tisler förtust loju tulli ja omma abbiotsalt tuntda sai, luida maja müümisega luggu olli, ütles ta fülmia süddamega: „Palju on se kül, mis Raps maja eest on annud, aga mis se meid aitab, se wöetahje parrajasid wölgade eest ärra.” Luida ta ütles, nõnda se ta sündis, jo tulli temimale enemmine lassuls lui lahnuts; ta olles, tulleb aeg, ennast trööstides wöinud wina sisje ärraupputada.

Nelli näddalat peale sedda tulli förtsi ennand seuma, ta läes olli linnipäiseritud lohtu lirri, mis enne surva föbra peusse pistis ööldes: „armas Anna, ole sedda.”

Anna muredis piiseli lahti ja lugges, et laupmees Raps omma ostetud maja tisler Rasiku ennanda ja temima laste päärandusels lohtu lirjadesse lasund üllespanna.

„Oh sunna hulde tru süddä”, ütles Anna, teise ümbert linni hakkates, „se on sunu tegu, rägi ommeti, luidas ja sedda olled teinud?”

„Sa tead”, ütles teine, et mo täddi mõnne lu eest ärra surri, kes mille 1000 rubla ärivi järvale jättis. Väärv enne maja müsist said ma rahha lätte ja läksin lohhe Rapsi juure, et ta maja sulle ja so lastele piddi tagasisi otsma. 200 rubla, mis pudus, on ta sadud.

„Agga mis so mees jedda linsdes ütlev?” vastas Anna.

„Noh mõuni näddal on mul rahhu — ütles Maria — ta mõtleb, et rahha on veel wöljjamalsmata. Ja sui ta